

Sygn. akt V Kz 412/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w V Wydziale Karnym Odwoławczym w Łodzi w składzie:

Przewodniczący S.S.O. Piotr Augustyniak (sprawozdawca)

Sędziowie: S.O. Jarosław Bolek

S.O. Wojciech Janicki

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale **Prokuratora** Jolanty Skowrońskiej

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. J.**

skazanemu za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez Prokuratora Rejonowego Łódź-Widzew

na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania wydane w sprawie o sygn. akt VII K 779/13

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25.03.2014 roku, w sprawie o sygn. akt VII K 779/13, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w VII Wydziale Karnym uznał M. J. winnym popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat, orzekł karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, przyjmując wysokość stawki dziennej w kwocie 30 złotych oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 2 (dwóch) lat. W wyroku sąd zawarł również rozstrzygnięcie o kosztach, zgodnie z którym zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 480,00 złotych tytułem kosztów sądowych.

Na powyższe rozstrzygnięcie o kosztach złożył zażalenie Prokurator Rejonowy Łódź-Widzew, zaskarżając je na podstawie art. 425 § 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k., art. 447 § 1 k.p.k. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach sądowych na korzyść oskarżonego M. J..

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. powyższemu rozstrzygnięciu prokurator zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k. poprzez uwzględnienie na posiedzeniu wniosku prokuratora o skazanie M. J. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu uzgodnionej z nim kary, przy jednoczesnym zasądzeniu kosztów sądowych bez uprzedniego uzyskania zgody prokuratora i oskarżonego na taką modyfikację, co powinno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

W konkluzji prokurator, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k. oraz 456 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie orzeczenia zgodnego z wnioskiem sporządzonym w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Zażalenie prokuratora nie jest niezasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie jest w szczególności zasadny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 335 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 listopada 2013 r.). Przepis ten przewiduje bowiem (in fine), że uzgodnienie pomiędzy prokuratorem i oskarżonym w zakresie treści orzeczenia o skazaniu może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania. Oznacza to, zdaniem Sądu Okręgowego, że jeżeli strony uzgodniły wspólne stanowisko także w kwestii rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, to prokurator może takie uzgodnienie przedstawić Sądowi wraz z wnioskiem o skazanie w trybie art. 335 § 1 k.p.k. I tylko wówczas Sąd orzekający byłby związany treścią wniosku, gdyby chciał go uwzględnić i wydać wyrok na posiedzeniu. Jeżeli jednak strony takiego rozstrzygnięcia o kosztach nie uzgodniły (jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie), to kwestia kosztów postępowania pozostawiona jest do uznania Sądu, który może te koszty od oskarżonego zasądzić, albo go od tychże kosztów zwolnić (w trybie art. 624 § 1 k.p.k.) w całości lub w części. I to dodatkowe rozstrzygnięcie o kosztach postępowania podlega zaskarżeniu przez stronę niezadowoloną żażaleniem na zasadach ogólnych, określonych w art. 460 k.p.k. Nie istnieje w tej sytuacji wymóg uzyskania przez Sąd „zgody stron” na rozstrzygnięcie o kosztach, gdyż kwestię tę strony świadomie wyłączyły ze swoich uzgodnień i zezwala im na to aktualne brzmienie przepisu art. 335 § 1 k.p.k. Gdyby przyjąć pogląd przeciwny, wniosek złożony przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. nie zawierający uzgodnień co do kosztów postępowania, w ogóle nie mógłby być przez Sąd rozpoznany, właśnie dlatego, że każde rozstrzygnięcie co do kosztów mogłoby być uznane za niezgodne z treścią zawartej ugody. W dodatku w sytuacji, gdy ugoda w ogóle kosztów postępowania nie dotyczyła i nie musiała dotyczyć. Podobny pogląd – Kodeks postępowania karnego z Komentarzem red. J. Grajewski, teza 9b do art. 335 k.p.k. (LEX 2014).

Sąd rejonowy słusznie rozstrzygnął o kosztach postępowania, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 480,00 złotych tytułem kosztów sądowych. Zgodnie z dyspozycją art. 626 § 1 k.p.k. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu. Powyższa reguła związana jest z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Tak też co do istoty postąpił sąd rejonowy. Zasadą jest, że koszty sądowe ponosi ten, co je wywołał, czyli w wypadku zapadnięcia wyroku skazującego ponosi je skazany. W wyjątkowych przypadkach sąd może częściowo lub całkowicie zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych. W przedmiotowej sprawie nie występują wyjątkowe przyczyny dla których skazanego należałoby od poniesienia owych kosztów zwolnić, zwłaszcza wobec faktu iż osiąga on stałe dochody.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach swego wyroku poddał wnikliwej ocenie sytuację rodzinną oraz majątkową oskarżonego, w tym również w kontekście zobowiązań wynikających z wymierzonej kary grzywny. Zasadnie przyjął, że dodatkowe ponoszenie przez M. J. kosztów sądowych nie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną i majątkową oraz że ewentualna ich egzekucja będzie skuteczna. Zatem, w ocenie sądu odwoławczego jest on w stanie ponieść koszty procesu związane z rozpoznaniem sprawy, w której był oskarżony.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.